

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Stromsky, A. Bouchagiar i K. Blanck, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Francuska (przedstawiciele: początkowo D. Colas, B. Fodda, E. de Moustier i J. Bousin, następnie D. Colas, B. Fodda, P. Dodeller, R. Coesme i E. de Moustier, pełnomocnicy) i Caisse centrale de réassurance (Paryż, Francja) (przedstawiciele: początkowo J.P. Gunther, A. Giraud i S. Petit, następnie A. Giraud i S. Petit, adwokaci)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2016) final z dnia 26 września 2016 r. dotyczącej środków SA.37649 i SA.45860 wdrożonych przez Francję, w zakresie w jakim Komisja uznała w niej za zgodną z rynkiem wewnętrznym nieograniczoną gwarancję udzieloną na rzecz CCR na prowadzenie przez nią działalności reasekuracyjnej od ryzyka klęsk żywiołowych.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje w części odrzucona, a w pozostałym zakresie oddalona.
- 2) Scor SE pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską i Caisse centrale de réassurance (CCR), w tym koszty poniesione w związku z wnioskiem o zachowanie poufności.
- 3) Republika Francuska pokrywa własne koszty, w tym koszty poniesione w związku z wnioskiem o zachowanie poufności.

(¹) Dz.U. C 144 z 8.5.2017.

Wyrok Sądu z dnia 7 maja 2019 r. — Niemcy/Komisja

(Sprawa T-239/17) (¹)

(EFRG i EFRROW — Wydatki wyłączone z finansowania — Wydatki poniesione przez Niemcy — Ryczałtowa korekta finansowa zastosowana z powodu niewystarczającej częstotliwości kontroli kluczowych — Obowiązek rocznego obliczania i księgowania odsetek — Artykuły 31 i 32 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 — Artykuł 6 lit. h) rozporządzenia (WE) nr 885/2006 — Obowiązek uzasadnienia — Proporcjonalność)

(2019/C 213/27)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: początkowo D. Klebs i T. Henze, następnie D. Klebs, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Triantafyllou i M. Zalewski, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia częściowej nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2017/264 z dnia 14 lutego 2017 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. 2017, L 39, s. 12) w zakresie, w jakim dotyczy ona wydatków poniesionych przez Republikę Federalną Niemiec.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Republika Federalna Niemiec pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

(¹) Dz.U. C 195 z 19.6.2017.

Wyrok Sądu z dnia 30 kwietnia 2019 r. — Wattiau/Parlament

(Sprawa T-737/17) (¹)

(Służba publiczna — Zabezpieczenie społeczne — Wspólny system ubezpieczenia zdrowotnego (RCAM) — Zwrot kosztów leczenia — Porozumienie zawarte w szczególności między Unią, Luksemburgiem i zrzeszeniem szpitali luksemburskich w sprawie ceny świadczeń opieki szpitalnej udzielanych osobom ubezpieczonym w RCAM — Zarzut niezgodności z prawem — Zasada niedyskryminacji ze względu na narodowość — Artykuł 18 akapit pierwszy TFUE — Artykuły 20 i 21 karty praw podstawowych — Artykuł 39 wspólnych przepisów dotyczących ubezpieczenia zdrowotnego urzędników)

(2019/C 213/28)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Francis Wattiau (Bridel, Luksemburg) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: M. Rantala i J. Van Pottelberge, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Association des seniors de la fonction publique européenne (SFPE) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Przedmiot

Złożony na podstawie art. 270 TFUE wniosek o stwierdzenie nieważności, po pierwsze, decyzji biura ds. rozliczeń w Luksemburgu wspólnego systemu ubezpieczenia zdrowotnego Unii Europejskiej, wynikającej z rozliczenia nr 244 z dnia 25 stycznia 2017 r., o obciążeniu skarżącego kwotą 843,01 EUR, a po drugie, decyzji sekretarza generalnego Parlamentu, działającego jako organ powołujący, z dnia 2 sierpnia 2017 r. o utrzymaniu w mocy tej decyzji.